

[Madsen-Mygdal.]

staar i en Erhvervskrise, som den nulevende Slægt ikke har oplevet Sidestykke til, skal det være fin Politik at betale ekstra af paa Gæld.

Jeg tror, Staten i højere Grad burde dele Kaar med Befolkningen selv. Der er i Dag Tusinder af Skatteydere, der maa stifte Gæld for bl. a. at betale Skat til de offentlige Kasser, ogsaa for at betale Skat til den bugnende Statskasse, der betaler ekstra af paa Gælden. Jeg er ikke saa sikker paa, at det er helt let for dem at tage Del i Glæden over Statsmidlernes Rigelighed, naar hele Befolkningen samtidig er i Færd med at synke ned i Armod.

Jeg deler ikke det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens lyse Syn paa Erhvervslivets Tilstand. Jeg indrømmer, at det hele tegner sig usikkert; de sidste Dages Begivenheder har jo ikke bidraget til, at vi har faaet fast Grund for vore Forventninger og Formodninger. Men naar det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ogsaa talte om Kommunernes gode Stilling, ja, saa maa jeg sige, at Stillingen i Kommunerne kan jo altid blive god, naar man følger den Praksis, at man bestemmer, at saa og saa meget skal Udgifterne være, og saa ligner det ud paa et eller andet mere eller mindre retfærdigt, navnlig uretfærdigt Grundlag. Saa kan det nok balancere. Men det beror jo paa, om de Skatter, der kan komme ind, ikke tynger saa haardt, at det hele brister, og i Mod-sætning til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen tror jeg, at det er ved Bristepunktet og egentlig er ude over Bristepunktet, hvad en Undersøgelse af mange Kommuners økonomiske Forhold vil vise.

Det ærede Medlem maa ikke glemme, at medens det Verdensprisniveau, som Erhvervslivet i Dag arbejder med, ligger betydeligt under 1914-Niveauet, saa er her i Landet den samlede Skatteydelse fra Befolkningen til Stat og Kommune nu mere end 3 Gange saa høj som i 1914. Der foreligger ogsaa her et Misforhold, som ikke kan opretholdes, og der er aldeles ingen Grund til at synge Lovsange over den offentlige Økonomi her i Landet, hvis der ikke ved en almindelig Regulering af de offentlige Udgiftsposter snarest bliver tilvejebragt større Overensstemmelse mellem Skattebyrderne og Befolkningens Indtægtsmuligheder.

I Statsministerens Indledningstale henvises der til, at det i den tilsvarende Tid for et Aar siden var forudset, at Kriserne ude i Verden ogsaa vilde komme til at berøre vort Land, og det er aabenbart Hensigten hermed at vise, at den alvorlige Erhvervskrise, vi nu befinder os i, ikke er andet og mere end, hvad Regeringen for et Aar siden havde ventet og forudset.

Mon ikke det nu alligevel er en lidt dristig Udtalelse? Hvis Regeringen virkelig har forudset alt dette i et helt Aar, hvorledes forklares det da, at Regeringen forholdt sig ganske uvirksom gennem hele den forrige Rigsdagssamling? Og hvorledes kunde da Regeringen afvise alle Opfordringer til at træffe Foranstaltninger mod Krisen med overlegne Bemærkninger om, at man ikke skulde se for sort paa Forholdene, og at al Tale om Krisevanskeligheder var nærmest noget, som var Udslag af andre Partiers Forsøg paa at lave politisk Uro?

Hvis Regeringen virkelig var saa klar over, hvad vi gik i Møde, saa havde det dog vel været dens uafviselige Pligt allerede i forrige Rigsdagssamling at sætte sig i Spidsen for det Lovgivningsarbejde, som vi først nu, et helt Aar efter, er i Færd med at begynde paa. Men i Stedet for lod Regeringen hele forrige Samling gaa hen, uden at der blev foretaget noget som helst, naar lige undtages den Akkordlov, som blev stillet i Forslag fra Ventres Side, men som desværre blev vedtaget i stærkt forringet Tilstand. Og da Finansloven i Foraaret var vedtaget, havde Regeringen kun det ene Ønske at faa Rigsdagen sendt hjem hurtigst muligt, og ved Samlingens Slutning fremsatte Statsministeren sine bekendte haanlige Udtalelser om Landbrugets Vanskeligheder, der jo i hvert Fald ikke var præget af Forstaaelse af Situationens Alyor.

Men medens vi altsaa ikke her paa Rigsdagen havde noget Held med at faa Regeringen til at forstaa Nødvendigheden af, at der blev truffet særlige Kriseforanstaltninger, kom den Erkendelse forholdsvis hurtigt, da Regeringspartierne, efter at Samlingen var ophørt, kom ud til deres Vælgere. Men selv da havde Regeringen aabenbart kun det ene Maal for Øje at trække Tiden ud og længst muligt forhindre, at der virkelig skete noget.

Regeringen indledede Forhandlinger